

Zlatokopka

Jana
Javorská

Jana Javorská

ZLATOKOPKA

Karolína

Karolína zamrkala svými dlouhými řasami a vykouzlila na tváři ten nejzářivější úsměv, který dovedla. Lehce pootočila hlavou a vypnula hrud', aby si ji každý mohl prohlédnout i z profilu a ocenil tak její dokonalou postavu. Dlouhé blond vlasy jí splývaly po opálené pokožce a v bílých krátkých šatičkách vypadala jako přesná kopie panenky Barbie. Úsměvy rozdávala kolem dokola a doufala, že se na ně chytí některý z potenciálních milenců. Nutně potřebovala zabodovat a ulovit nějakého sponzora, který by se jí s radostí postaral o luxusní živobytí.

Golfový turnaj byl k tomu jako stvořený. Scházela se tady smetánka a hlavně všichni, kdo se řadili do VIP kategorie horních deseti tisíc. Bylo to její pravidelné loviště. Pohybovala se zde jako ryba ve vodě, přestože sama měla do kapsy hodně hluboko. Nebýt všech těch velmi štědrých sponzorů, rozhodně by si nemohla dovést značkové oblečení a kabelky v ceně osobního automobilu.

Nemusela by se však takto předvádět, kdyby milovanému Myšáčkovi nedošla trpělivost s jejími věčnými zálety a neodstříhl ji od zdroje financí, které od něho brala s takovou samozřejmostí, jako kdyby mu prokazovala bůhvíjakou laskavost, že je od něho milostivě přijímá. Nikdy žádné děkuji, nikdy žádná pochvala. Její poslední přítel ji opustil minulý týden a od té doby se Karolína marně snažila

ulovit novou oběť, která by byla ochotna věnovat jí svoji péči a hlavně svoji zlatou nebo dokonce platinovou kreditní kartu.

Konečně spatřila potenciální oběť. Muž v přibližném věku jejího dědečka postával nedaleko a poskytoval rozhovor mladému reportérovi. Ovšem svojí udržovanou vizáží působil velmi mladistvě. Dokonce mu slušely i jeho krátce střižené šedivé vlasy. Karolína okamžitě zavětrila příležitost a nenápadně se přesunula do jejich blízkosti, aby zaslechla z rozhovoru co nejvíce.

Nemohla se upamatovat, kde jen už ten obličej zahlédla. Vzhledem k zájmu okolí o mužovu osobu bylo zřejmé, že jde o nějakou celebritu. Nebyla jediná, kdo měl na něj zálsusk. Když se rozhlédla kolem, uviděla pár dalších hostesek, jak na něho hází svoje úsměvy s běloskvoucími zuby. Tuhle bitvu musí Karolína zaručeně vybojovat. Přece nenechá svoji kořist některé sokyni. Nutně potřebuje chlapa, a proto se musí postarat, aby si jí všiml.

S odhodláním udělat cokoli, sebrala dvě sklínky se šampaňským a vydala se směrem ke svojí vyhládnuté oběti. Když už byla v jeho blízkosti, zakopla o vlastní nohu a skácela se přímo do jeho náručí. Samozřejmě, že mu stačila polít sako. S nevinným úsměvem a omluvou mu zírala zpřímá do očí. Doufala, že ho okouzlí a on na ni jen tak nezapomene. Potřebovala ho zaujmout a stále od něho nechtěla odtrhnout svůj pohled.

„Jste v pořádku?“ pomáhal jí gentlemany zpátky na nohy.

„Nějak se mi zatočila hlava,“ posteskla si Karolína.

„Pomohu vám.“ Otočil se na reportéra a zavelil: „Sežeňte slečně židli. Hned!“ Ten se nezmohl na jakýkoli náznak protestu a okamžitě odklusal splnit přání celebrity.

„Jak jste šlechetný a laskavý,“ chválila ho Karolína. Mezitím reportér postavil židli vedle ní a Karolína se posadila.

„Mohu pro vás ještě něco udělat?“

„Nerada bych vás obtěžovala, vidím, že jste zaneprázdněn.“

„To není nic důležitého,“ odehnal mávnutím ruky reportéra s kameramanem.

„Ale pane inženýre...“ pokusil se reportér protestovat, ovšem jeho snaha byla marná.

Karolína vycítila, že má vyhráno. Ještě chvílku předstírala možné mdloby, ale když zjistila, že se dav zvědavců z jejího okolí rozptýlil, postavila se na nohy, zavěsila se do mužovy paže a lehce pokulhávala směrem k baru. Dělal jí náramně dobře, když si uvědomila, jak moc ji sledují oči všech ostatních žen v místnosti. Určitě by jí nejedna velmi ráda vrazila dýku do zad.

Vítězoslavně se rozhlédla kolem a dala tím najevo, že tahle kořist je jen její. Zaručeně si ji nenechá proklouznout mezi prsty. Pevně věřila, že už se dokáže postarat o to, aby se ocitla na fotkách v novinách vedle tohoto muže. Potom už stačí jen pár nahodilých komentářů a média po tom skočí jako ryba po návnadě. Tím se zároveň i ona ocitne mezi sortou VIP, což nutně potřebovala. Musí být vidět a se svojí tvářičkou určitě prorazí tam, kam potřebuje.

„Slečno, dovolte, abych se představil, jsem inženýr Karel Herold.“

„Karolína Vacková,“ podala mu ruku. Nejraději by ho na místě uhranula a doufala, že se jí to povede.

„Napijete se se mnou?“

„Ráda, jen nevím, jestli bych měla,“ podívala se dolů na svůj rádobý podvrtnutý kotník.

„Ublížila jste si?“ vyzvídal pan inženýr a už se chystal povolat někoho, kdo sežene zdravotní pomoc.

„Nejsem si jistá, snad mi noha neoteče.“

„To by byla škoda.“

„Jen mám pocit, že na mne jdou znovu mdloby,“ zahrála lehké zavravorání. Pan inženýr ihned zareagoval. Mávl na svoje bodyguardy a nechal Karolínu doprovodit do prezidentského apartmá.

„Medvídku, ty jsi tak úžasný a dokonalý milenec!“ rozplývala se Karolína a pan inženýr se tvářil, že je blahem bez sebe. Byla to hra a oba to dobře věděli.

„Ale jdi ty, kočičko, nebýt tebe, zaručeně by to nebylo takové. Jsi hotová čarodějka,“ chválil ji. Teď už jen si ve správnou dobu patřičně postěžovat na špatné životní podmínky a určitě se nad ní její *Medvídek* ustrne. Pro jistotu ho ještě znovu jemně pohladila v rozkroku, a když zjistila, že na její doteky reaguje, okamžitě sklouzla hlavou k jeho mužství a lehce jej polaskala jazykem.

„Hmmm,“ zavrněl slastně, „to si nechám líbit.“

Karolína jemně zapracovala svými rty a téměř profesionálně přivedla Medvídka k vyvrcholení. Musela se hodně snažit, aby si náhodou nerozmyslel, zda si ji nechá jako novou hračku. Použila proto všechny triky a sexuální kouzla, aby si tak pojistila, že po ní znovu zatouží.

Pan inženýr Herold nebyl žádný hlupák, aby neprokoukl Karolíninu snahu o vloudění se mu do přízně, avšak zrovna měl ten večer prázdnou postel a doposud se nerozhodl, které přítulné kočičce dopřeje svoje sympatie. Když na něj Karolína zahrála svoji etudu, musel se tomu v duchu smát, ale ocenil její snahu. Byla pro něj jedna z mnoha, a vědomě si všechny podobné zlatokopky držel určitým způsobem od těla. Jakmile se začala některá rádoby přítelkyně vzpouzet, či dělala jiné problémy, okamžitě se dostala na listinu nežádoucích. V ten moment si pod sebou podřízla větev, neboť se více neměla šanci prosadit ve sférách, kde se pohyboval pan inženýr Herold a jemu podobní. Pozdě pak litovala, že si nedokázala udržet jeho náklonnost.

Karolína byla v tomto směru mnohem obezřetnější. Snažila se přizpůsobit tak, aby nevypadala na první pohled chamtivě. Bylo pro ni vždy velké drama, když na jednu stranu dělala nedostupnou, aby nalákala muže a na druhou se modlila, aby její oběť zabrala na návnadu. Adrenalin jí koloval v žilách, když odmítala pozvání na příští schůzku. Nikdy nebylo jasné, zda se dotyčný znovu osmělí a pozvání zopakuje, anebo se smíří s neúspěchem.

Ovšem v případě inženýra Herolda si mohla být téměř jistá, že po jejím objetí zaručeně znovu zatouží. V sexuálních praktikách byla

velmi zručná a mužům mnohdy dokázala splnit i ta nejtajnější přání. Byla to její deviza, kterou dokázala zmanipulovat nejednoho muže, jenž byl pak ochoten sponzorovat její vysokou životní úroveň.

„Jsi tak úžasný, nevím, jestli bez tebe vůbec dokážu usnout,“ cvrlikala Karolína do telefonu svoje sladké řeči.

„Ale no tak, pusinko, však ty si beze mě nějak poradíš,“ snažil se jí její Medvídek uklidnit.

Chtěl mít klid a nehodlal si do svého domu pustit vetřelce, který by mu jeho život zpřevrátil vzhůru nohama. Měl spoustu zkušeností s podobnými ženami, jejichž nároky vždy stoupaly v přímé úměře s tím, jak moc byl ochoten věnovat jim svoji péči, čas a hlavně finance. Ovšem bral je jako hračky. Od doby, kdy mu zemřela manželka, už si jinou nehledal. Žádná by se jí totiž nevyrovnala, a proto si raději dopřával občasné radovánky s mladými děvčaty, která vždy usilovala o jeho tak zvané *přátelství*.

Jeho manželství bylo bezdětné a nebyl, kdo by zdědil jeho majetek. Všem svým přítelkyním tvrdil, jak jeho děti žijí v zahraničí, ale opak byl pravdou. Každá zlatokopka se proto snažila setrvat v jeho přízni co nejdéle a dohnat ho do stavu manželského. To však byl moment, kdy ihned obrátil, svoji milenkou uchlácholil nějakým drahým darem a přerušil s ní veškeré styky.

Bodyguardi, kteří ho doprovázeli na každém kroku, měli neustále dostatek práce. Ne, že by se museli starat o jeho bezpečnost tak, že by mu šlo nějakým způsobem o život, ale většinou si brali na starost bývalé milenkou, které se nehodlaly vzdát svého bezpracného zdroje příjmů jen tak bez problémů.

„Řekni, kdy tě zase uvidím. Už teď se mi po tobě stýská,“ nedala se odbýt Karolína.

„Miláčku, právě odlétám do Saúdské Arábie a zdržím se tam pár dní.“

„Proč jsi něco neřekl, Medvídku? Mohla jsem ti dělat společnost. Jsem skvělá tlumočnice a určitě bych ti zpestřila i cestu tam a zpátky,“ poznamenala a doufala, že si ještě rozmyslí, zda ji nechá doma a klidně si odletí bez ní.

„Oceňuji tvoji péči, ale abys neřekla, tak jsem ti nechal poslat malý dárek, abys po mně tolik netesknila. Určitě ti ho brzy doručí.“

„Panebože, ty jsi báječný!“ rozplývala se Karolína.

„Tak tady buď hodná a brzy se uvidíme,“ ukončil hovor inženýr Herold. Potom se otočil k jednomu z bodyguardů: „Milane, dohlédni mi na ni. Nerad bych, aby holčička zdivočela, než se vrátím. Když si dělá zálusk na moje prachy, tak ať pro to také něco obětuje,“ přikázal.

Bodyguard rychle přikývl.

„Bez obav, šéfe. Postarám se o to. Budu jako stín.“

„Hlavně ji nevyplaš,“ poznamenal ještě, než nastoupil do soukromého letadla.

Bodyguard jen mávl směrem k letadlu, naskočil do auta a už odjížděl plnit rozkazy, které dostal od svého nadřízeného. Jeho šéf totiž neměl rád, když se jeho jméno příliš často objevovalo v médiích v souvislosti s nějakou kočičkou. Bulvární plátky přímo nesnášel. Vždy dokázaly udělat z komára velblouda a každou maličkost rozmáznout do enormních rozměrů.

Jakmile byla jednou Karolína spatřena v blízkosti inženýra Herolda, zaručeně se na ni zaměřil některý z reportérů, aby urval nějaké šťavnaté sousto, kterým by mohl svému plátku zvýšit prodejnost. Hlavním úkolem bodyguardů pak bylo postarat se o to, aby děvčata vyskytující se v Heroldově blízkosti, netropila nějaké nepřístojnosti, kterými by zbytečně pobuřovala veřejnost.

Ještě téhož dne se u Karolíniných dveří objevil poslíček s obálkou. Když ji otevřela, zjistila, že je uvnitř kreditní karta vydaná na její jméno. Srdíčko jí zaplesalo. Okamžitě se oblékla, zavolala taxi a vydala se na nákupy do centra města. Opět byla ve svém živlu. Obvolala pár kamarádek a pozvala je do kavárny. Zase byla na vrcholu a hodlala se tam udržet co nejdéle.

Její nákupní horečka skončila až v pozdních večerních hodinách. Když řidič taxíku vynášel do Karolínina bytu všechny ty tašky s hadříky, botami a kabelkami, nemohl to ani všechno pobrat a musel se vrátit pro další várku. Karolína byla v sedmém nebi. Probírala se tím a znovu si na sebe zkoušela oblečení, které si koupila. Po chvíli ji však tato činnost omrzela, otevřela laptop a už brouzdala po e-shopech a hledala, kde by si co objednala. Náhle ji přepadl hlad, a tak si zavolala pro dovážku pizzy. Když se ozval zvonek u dveří, byla už opravdu vyhladovělá.

„Kolik to dělá?“ zeptala se mladíka, aniž by pozdravila. Mladý muž stojící ve dveřích na ni nechápavě zíral.

„Kde máš moji pizzu?“

„Prosím?“ nechápal mládenec.

„Copak jsi neslyšel? Mám hlad.“

„Promiňte, já jsem váš nový soused. Včera jsem se přistěhoval, tak jsem se přišel představit.“

„Jo, aha. No, dobrý,“ zavřela dveře a zrudně se vrátila k počítači.

Mladý muž jen pokrčil rameny a odkráčel zpátky do vedlejšího bytu. Nečekal, že v domě objeví takovou krásnou holku, ale bohužel mu připadala dost nafoukaná na to, aby s ní ještě někdy komunikoval.

Jakmile se rozezněl zvonek podruhé, Karolína automaticky hrábla po krabici s pizzou, aniž by cokoli řekla. Hodila po mladíkovi dvě stokorunové bankovky a zase za sebou zabouchla dveře. Hladově se vrhla na jídlo a přímo nepřístojně do sebe cpala kusy slaneho italského koláče.

Lehla si na postel, v každé ruce měla dílek pizzy, žvýkala a přemýšlela, jak zabije čas do té doby, než se vrátí její nový přítel inženýr Herold. Pak ji napadlo, že by se mu mohla předvést v tom, co nakoupila a udělat pár svůdných fotek, kterými by ho přiměla, aby na ni myslel.

Vyndala z tašky několik kousků luxusního krajkového prádla v různých barvách a postupně si ho oblékala a fotila se před zrcadlem. Natáhla si podvazkový pás a připnula si punčošky, které si také koupila jako součást sady. Jakmile měla dojem, že už udělala dostatečné množství fotek v různých pozicích, začala se jimi probírat a postupně je upravovala. Ty nejzdařilejší uložila do složky s názvem *Pro Medvídka* a byla rozhodnuta pravidelně ho jimi zásobovat, aby ho udržela stále natěšeného.

Když si s telefonem dostatečně vyhrála, zjistila, že neví, co s večerem. V ten moment ji napadlo, že by se přece jen mohla podívat

na toho fešáčka, co se jí byl představit. Vstala, šla do kuchyně a ve vinotéce vylovila láhev kvalitního sektu. Doufala, že ho tím oslní. Mohl by se jí přece hodit pro chvílky, kdy se bude nudit sama doma. Rychle se převlékla do krátkého přiléhavého trička a těsných roztrhaných džínů. Popadla šampaňské a vykročila směrem k sousedovým dveřím.

„Jsem Karolína,“ oznámila, když ten pohledný mladý muž otevřel dveře a hrnula se bez pozvání dovnitř.

„Prve jsem neměla čas na seznamování,“ dodala a posadila se do křesla.

„Petr,“ natáhl k ní ruku, ale ona ji nepřijala. Jen se rozhlížela po bytě. Petr paži rozpačitě stáhl a zeptal se:

„Co ti můžu nabídnout?“

Karolína postavila láhev na stůl.

„Otevři tohle.“

Petr přinesl dvě skleničky a vzal láhev do ruky. Znalecky pokýval hlavou.

„Dobrá značka. Něco slavíme?“

„Ne. Proč?“

„Jen že takový drahý šampaňský je škoda vypít jen tak.“

Karolína jen pokrčila rameny.

„Mám toho doma plnou vinotéku,“ poznamenala bez známky vzrušení.

„A co děláš, jestli se můžu zeptat?“

„Jak co dělám?“

„No, kde pracuješ, že si můžeš dovolit tohle?“

„Jo, tak. Jsem modelka,“ pronesla bez většího zájmu.

„Myslel jsem si to. Jsi krásná. Ale to ti asi říká každý.“

Karolína byla na podobné komplimenty zvyklá a už ji nudily. Většinou je přecházela bez povšimnutí, jako by jí dotýčný oznámil, že svítí slunce. Ráda by jednou slyšela, že je chytrá a inteligentní, ale to se jí stávalo jen poskrovnu. Muži na ní vždy oceňovali nejprve tělesné přednosti, a pak si teprve všímali toho ostatního.

„Naleješ už konečně?“ popohnala ho Karolína, když viděla, jak si ji Petr stále ještě prohlíží a láhev dosud neotevřel.

„Promiň,“ opatrně sundal obal a pojistku ze zátky a špunt zručně vytáhl.

„Vidím, že se vyznáš,“ pochválila ho.

„Jsem číšník, asi bych to měl zvládat,“ usmál se na ni. Rozlil víno do skleniček a přiřukli si.

„Tak na co pijeme?“

„Třeba na sousedské vztahy,“ řekla.

„Jo, to je dobrý. Takže na ty nejlepší sousedský vztahy pod sluncem.“

Po několika skleničkách začalo být Karolíně horko. Alkohol jí stoupal do hlavy mnohem rychleji než jindy. Kromě těch několika kousků pizzy po poledni už nic nejedla a najednou jí začalo kručet v žaludku.

„Můžu si odložit?“ zeptala se, ale už si začala vysvlékat tričko a zůstala jen v krajkové podprsence.

„Klidně si udělej pohodlí,“ vyzval ji Petr.

„Nemáš něco malýho k zakousnutí, třeba mandle nebo tak něco? Začínám mít docela hlad.“

„Chceš něco objednat, třeba čínu?“ snažil se Petr rychle napravit svoji hostitelskou chybu. Natahoval se přes ni pro telefon, který ležel na stolku za Karolínou.

„Hezky voníš,“ řekla, když ucítila jeho vodu po holení. Petr se zarazil.

„A víš, že se mi docela líbíš?“ pokračovala a dala mu ruku na rameno.

Dívala se na něj a čekala na jeho reakci. Petr jí pohladil prstem rty a teprve potom k nim přitiskl svá ústa. Jakmile zjistil, že se nebrání a jeho polibky opětuje, položil si ji na gauč a jemně ji začal líbat. Rukou zajel pod lem podprsenky a vzal do ruky její ňadro. Jeho rty pomalu sjížděly níž po krku a ruce pomohly Karolínu vysvobodit z úzkých džínsů. Pak už jenom sténala rozkoší, když jeho penis vklouzl do jejího mokrého lůna.

Veronika

Už téměř hodinu seděla u stolu naproti malému šedivému mužičkovi a přemýšlela, co si vezme na sebe, až s ním půjde večer na slavnostní otevření další pobočky jeho automobilové firmy. Nejprve ji však ještě čekala ta mnohem horší stránka věci. Za všechno se platí a nyní jí stačilo zaplatit za oběd jen chvilkovými úsměvy ve staříkově společnosti, avšak později mu bude muset dokázat svoji oddanost. Jakmile její *Dědulka*, jak mu lísavě říkala, když něco chtěla, slupne modrou pilulku, bude se muset Veronika předvést jako zkušená prostitutka.

V myšlenkách bloumala ve svojí šatně a uvažovala, čím oslní, jakmile se objeví po boku svého Dědulky. Svoje krátce střižené černé vlasy sčísala dozadu a vytvořila si tak mokrý look pomocí gelu. Jen několik pramínků pustila přes oko jako ofinku. Štíhlé tělíčko navlékla do červených šatečeků, které ji dokonale obepínaly a Dědulku velmi vzrušovaly.

Rád se s ní vystavoval, ale za její náročný rozhazovačný život, který jí bez mrknutí oka sponzoroval, požadoval speciální služby v posteli. Zpočátku se jim Veronika bránila, ale když za ně byla štědře odměněna, rychle si zvykla.

Po obědě si Dědulka vždy dával svého pravidelného šlofíka, ale jakmile se probudil, musela být Veronika již připravená v bílém

krajkovém prádélku, bílých punčoškách a rudých lodičkách na vysokých jehlách. Teprve tehdy byl spokojen, když se k němu přitulila takto oděna a začala ho dráždit ústy.

Spokojeně ležel na zádech a nechal se laskat. Veronika tuto část předehry prováděla již téměř automaticky. Stále stejný postup, stále stejné pohyby. Pokaždé mu předvedla dokonalou milenkou. Sex byl pro ni hračka a zábava, ovšem fáze, kdy si musela nechat nastříkat proud staříkovi moči do úst, byla pro ni dosti pokořující a odpudivá. Dědulka si v tom však neskutečně liboval a moc si pochvaloval, jak je Veronika v tomto směru vstřícná. Sice se jí pokaždé patričně revanšoval, ale Veronice bylo z toho velmi stydno. Nikdy by se nikomu nesvěřila, čím je nucena procházet, aby si uchovala svůj životní standart na stále stejné úrovni.

Nenáviděla samu sebe, že si nechá něco takového líbit, ale kvůli penězům a blahobytu útrpně snášela tuto pravidelnou perverzní hodinku sexu vždy jednou týdně. Když ji o to poprvé požádal, netušila ani pořádně, co po ní vlastně chce. Nejraději by utekla. Jenže tehdy neměla kam jít. Matka ji vyrazila z domova, protože ji vyhodili ze školy. Poflakovala se všude možné a přespávala po kamarádkách. Když ji jedna vzala do společnosti, kde potkala Dědulku, rozhodla se, že začne žít úplně jiný život. Zprvu ji taková nechutná oběť připadala příliš vysoká, ale postupem času se s tím smířila.

Pokaždé se drhla pod sprchou celou věčnost, než ze sebe dokázala smýt tu nenáviděnou pachů moči, která prostupovala každým jejím tělesným pórem. Na druhou stranu byla ráda, že se nemusí živit jako její kamarádka prostitutka, která si mnohdy musela nechat líbit

mnohem horší věci, aby uživila samu sebe a spolu se sebou ještě dokázala uspokojovat vysoké finanční nároky svého přítele pasáka.

Když si Veronika před sexuální chvilkou s Dědulkou šňupla trochu koksu, nepřipadalo jí jeho počínání tolik odpudivé, jako kdyby byla plně při smyslech. O to horší pro ni vždy bylo, když se probrala. Drhla si kůži tak, že ji ze sebe málem sedřela. Tyto záchvaty nenávisti svojí osoby ji však rychle přešly, jakmile obdržela Dědulkovu platinovou kartu a mohla vyrazit na nákupy a užívat si rozhazování cizích peněz plnou náručí. Nebylo snad nic, co by si dokázala odříct. Nejraději si kupovala drahé parfémy, boty a kabelky. Byla ochotná za ně vyhodit až statisíce a její Dědulka to nijak neřešil. Jen nad tím mával rukou. Bral to jen jako další položku v kolonce výdajů.

„Myslím, že potřebuju nový auto, to moje už je nějaký okoukaný,“ oznámila Dědulkovi, když procházela mezi nablýskanými luxusními vozy vystavenými na Ženevském autosalonu, kam ji vzal Dědulka na výlet.

V podstatě o autech nic nevěděla. Vybírala podle barvy, která se jí momentálně líbila. Pro ni to nebyl dopravní prostředek, ale jen módní doplněk, který mohla kdykoli vyměnit. Žádné z nich pak stejně v Dědulkově garáži dlouho nevydrželo. Kdykoli si Veronika vzpomněla, koupila si další a o nic se nestarala.

Jakmile zjistila, že všechna ta luxusní vozidla jsou pro některé muže hotové mucholapky, začala je střídat stejně často jako svoje milence. Její Dědulka ovšem neměl o ničem ani páru. Jen sponzoroval její rozmary jeden za druhým. Veronika byla zvyklá brát od života plnými hrstmi, dokud dává, a neohlížela se nalevo ani napravo.

K tomu co teď měla, se propracovala náročnou cestou a dobře chápala, že doba hojnosti může kdykoli skončit bez jediného varovného signálu.

„Miláčku, mám hlad,“ oznámil Kazan, jeden z jejích současných milenců.

Ani neznala jeho pravé jméno. Vždy a všude se představoval pod touto přezdívkou a nikdo pořádně nevěděl, jak se vlastně jmenuje. Pokoušel se proniknout do světa umělecké fotografie, ale příliš se mu to nedařilo. Zřejmě i proto se přilepil na Veroniku. Byla pro něj vstupenkou mezi VIP a pomáhala mu tak k příjmům, které by bez ní jinak neměl.

Podezřívala ho, že si občas přivydělává jako gigolo, protože s tím, jak se mu dařilo na uměleckém poli, by se určitě uživit nedokázal. Čas od času mu dokonce musela finančně vypomoci i Veronika, protože byl neustále bez peněz. Neuměl hospodařit. Když nějaké vydělal, ihned je obratem ruky rozházel v barech. Veronika se s ním vždy pohádala a na čas s ním přerušila kontakt. Kazan však po určité době zase přilezl s prosíkem.

Kdyby nebyl takový skvělý milenec, určitě by se s ním Veronika více nezapomínala, ale potřebovala ho vždy, když její Dědulka měl svoje sexuální dny a ona mu musela být po vůli. Potom musel přijít někdo, jako byl Kazan, aby si vynahradila vše, co u Dědulky získat nemohla. Hlavně pro ni bylo důležité Kazanovo mladé tělo. Jeho vypracované svaly a pohledná tvář jí tak pokaždé kompenzovaly

stresové stavy, kdy se musela dotýkat Dědulkovy seschlé vytahané kůže.

Kazan oslňoval děvčata svým širokým úsměvem plným krásných bílých zubů, stále opálenou pletí, pečlivě zastřižovanou bradkou, modrýma očima a bohatou hřívou tmavě hnědých vlasů, staženou do silného ohonu. Kdekoli se objevil, podlamovala se ženám kolena. Jeho vizáž byla jeho devizou, která mu umožňovala dostat se snadněji k bohatým paničkám a jejich peněženkám. Ačkoli by to Veronice nikdy nepřiznal, vždy měl na seznamu několik takových dam, se kterými udržoval pravidelně sexuální styky. Nikdy po nich peníze otevřeně nepožadoval, avšak uměl si moc dobře postěžovat, že by se nad ním i kámen ustrnul. Která bohatá dáma by si s radostí neodtrhla od úst a nepomohla tak svému milenci?

„Tak něco objednej, nikam se mi nechce,“ pronesla Veronika ze sprchy.

„Pizzu, čínu, mexiko, suši...?“

„Hlavně, ať je to k jídlu,“ zavrčela Veronika. „Minule to bylo pálivé tak, že se nedalo poznat, jestli jíme kuřecí nebo vepřové.“

„Tak si dáme pizzu,“ rozhodl a začal vytáčet donáškovou službu.

Veronika vyšla z koupelny jen v ručníku, položila se vedle Kazana, vzala do ruky mobil a projížděla stránky sociálních sítí, aby zjistila, co je nového mezi jejími rádoby přáteli. Jakmile Kazan objednal jídlo a začal rozbalovat ručník, který zahaloval Veroničino tělo. Potom jí lehce nehty přejížděl po nohách a bříše, až zabloudil do rozkroku. Veronika tiše vzdychla. Kazan jí roztáhl nohy a přesunul se mezi ně, aby ji mohl dráždit jazykem. Ona stále ještě kontrolovala svůj profil

na Facebooku. Po chvíli však už jeho dotekům neodolala, odložila telefon stranou, zavřela oči a vychutnávala si vlnu přicházejícího orgasmu.

Lucie

„Naval prachy, Lulu,“ řval na ni její pasák Hugo, když se vrátila domů zbitá a samá modřina. Její poslední klient zaplatil sice hodně, ale také si ji pořádně vychutnal. Stála v koupelně před zrcadlem a hodnotila utržené šrámy. Kdyby ji Hugo alespoň nechal týden odpočinout, aby nabrala síly. Jenže ten parchant zase shrábne prachy a bude chtít další.

„Tak kde máš tu podělanou kabelku?“ pokračoval Hugo.

„Neřvi, tady je máš.“ Hodila po něm roličku bankovek, ze které si zavčasu ulila několik pro sebe a schovala je do tajné skrýše před domem. Kdyby na to Hugo přišel, určitě by ji zabil. Už si takto nastřádala slušnou sumičku, kterou se chystala brzy vybrat, aby mohla utéct a začít nový život, daleko od Huga a od toho života, který musela vést tady.

Kdysi se do Huga bezhlavě zamilovala, než zjistila, co je ve skutečnosti zač. Když ji začal prodávat, neměla už šanci na útek. Zprvu to bylo jen občasné přivydělání trocha peněz při vysokoškolském studiu na společnou dovolenou, na hezké auto pro Huga, na nové oblečení a podobně. Ani nevěděla, jak do toho vklouzla, ale náhle byla závislá na penězích a z Huga se stal nemilosrdný tyran, který ji nutil vydělávat stále víc a víc.

Dokonce se mu pokusila i utéct. Jenže on ji vždy přivlekl zpět a pořádně ji zmlátil. Jednou jí šlo opravdu o život. Tehdy se rozhodla, že Huga udá na policii. Jaké však bylo její zklamání, když zjistila, že jí policie nepomůže, dokud na něho nepodá trestní oznámení. Toho se však bála. Věděla, že by ji pak doopravdy zabil. Neustále jí tím vyhrožoval a ona si byla naprosto jistá, že je schopný to bez mrknutí oka udělat.

Vždyť jen toužila žít lepší život. Mít rodinu a děti. To přece není nic neskromného. Přestože tajně shromažďovala peníze, nedovedla si představit, jak jen se vymaní z Hugových spárů. Hlídal ji téměř na každém kroku. Musela mu být po vůli, kdykoli si vzpomněl, dokonce i na veřejnosti. Poslední dobou to bylo mnohem častější a ona už to dál nehodlala snášet. Avšak když odmítla nebo neuposlechla, následovaly facky, bití a sprosté nadávky. Dávno už musela zanechat studia a poslouchat, co jí Hugo poroučí.

Nechápala, jak mohla klesnout tak hluboko. Neměla už skoro žádné kamarádky. Hugo je všechny cenzuroval. Zbylo jí jen pár a to z toho důvodu, že měly přístup k velkým penězům a Hugo doufal, že se jednou štěstí usměje i na něj a podaří se mu vydělat pořádný balík.

Avšak Hugo neuměl šetřit. Všechno, co mu dala, ihned prohrál v kartách nebo naházel do automatů. Hrál si na boháče a pohyboval se ve společnosti zazobaných lidí, avšak byl pro ně jen póvl, pasák, který se přiživuje na kráse děvčat, která prodává. Naivně se domníval, že jednou ho budou brát jako sobě rovného, až bude mít balík peněz, jako mají oni. Ovšem kde ho vezme, netušil. A tak dál se vnucoval do jejich společnosti a nabízel jim svoje děvčata a zařizoval dodávky

zboží, jako byl kokain, extáze, marihuana a podobné radosti zpestřující tak strašně nudný život ubohých zbohatlíků. Postupně se jeho majetek nakonec přece jen začal vršit.

Nenáviděl je, a přesto se k nim snažil patřit. Chtěl být jako oni. Jezdit drahým autem, popíjet celé dny v drahých restauracích, trávit odpoledne na golfu a stát se členem nějakého prestižního pánského klubu.

„Máš to vůbec zapotřebí?“ zeptala se jí Veronika, když se spolu děvčata sešla v nákupním centru nad drahou kávou a zákuskem. Uchopila její obličej do dlaně a podrobně ho zkoumala ze všech stran. Přestože se Lucie snažila zamaskovat šrámy, ani silná vrstva make-upu jí tentokrát nepomohla.

„Inkasovala jsem pětkrát víc než obvykle,“ podotkla Lucie, vyndala ze značkové kabelky zrcátko a krycí tyčinkou se snažila doladit prosvítající modřiny.

„Co ti z toho zbylo?“ vyzvídala Karolína a lahodně si vychutnávala kopec šlehačky na svém čokoládovém dortíku. Lucie jen zakroutila očima.

„Do prdele, Lulu! Chceš říct, že ses nechala takhle dobít jen proto, aby ti ten tvůj nenažranej Hugo shrábnul tvoje těžce vydělaný prachy?“ zlobila se Veronika a mračila se na Lucii jako čert. „To si, kurva, nemůžeš konečně dupnout?“

„Já se ti divím, že si nenajdeš někoho normálního a nepustíš toho debila jednou pro vždy k vodě,“ kroutila hlavou Karolína.

„Holky, vám se to kecá. Je schopnej mě zabít, když mu zdrhnu. Kdybych měla vymyšleno jak, už jsem dávno pryč,“ povzdychla si

Lulu a dloubala se lžičkou ve svém smetanovém poháru s malinovým přelivem.

„Udej ho poldům a budeš mít klid,“ radila jí Karolína.

„Jo a on se postará, abych šla do chládku s ním. To nejde. Je to idiot.“

„Nemůžu se dívat na to, jak tě to ničí. Musíme něco udělat,“ přemítala Veronika a přejížděla si prstem po bradě, což znamenalo, že opravdu přemýšlí, jak kamarádce pomoci.

„Odstěhuj se. Třeba ke mně. Řeknu Dědulkuvi a on ti pomůže,“ rozhodla nakonec Veronika.

„Nechci ti přidělovat starosti. Kdyby Hugo zjistil, kde jsem, určitě by mohl Dědulku vydírat. Je nebezpečnej.“

„Musí bejt nějaký normální řešení,“ podotkla Karolína, a pak rychle dodala: „půjdeme na trojku. Řeknu o tom mému panu inženýrovi. Dopřejeme mu trochu radosti a potom to na něj vybalíme. Nevěřím, že není schopnej se o tebe postarat,“ navrhla Karolína.

„Hele, holky, já fakt nevím. Mohl by z toho být průser. Hugo je fakt nebezpečnej, a když se sjede, tak není radno si s ním zahrávat.“

„Už jsi viděla ty gorily, co chodí s mým Kájou pomalu i na hajzl?“ zeptala se Karolína.

Lucie jen pokrčila rameny.

„Neviděla, vid'. Takže se neboj. Sice jsem Huga ještě nepotkala, ale tipla bych si, že tihle hošani jsou schopni sežrat ho po večeři. To mi věř.“

„Takže?“ ptala se Veronika.

„Takže je rozhodnuto. Stěhuješ se ke mně. A to hned,“ rozhodla Karolína rázně. „Už se nebudu koukat na to, jak chodíš se zdemolovaným ksichtem. Za chvíli se nějakej magor neudrží a nemusíš to taky přežít, holčičko. Chápeš to vůbec?“

Lucie seděla se skloněnou hlavou a čelila pohledům svých přítelkyň. Tušila, že obě dvě mají pravdu a zároveň strach. Bály se oprávněně a ona to věděla. Každým dnem se mohlo stát, že buď klient, nebo Hugo udeří víc, než je zdrávo a ona skončí v lepším případě na vozíku nebo hůř dokonce na márách.

Když to tak poslouchala z úst svých kamarádek, uvědomila si, v jaké nebezpečné situaci se vlastně nachází. Takhle by si svých tajně ulitých peněz nikdy neužila. Musela jednat a to hned. Obzvláště když právě našla oporu ve svých kamarádkách a příležitost změnit svůj život. Vymaní se z otroctví. Zase bude svobodná. Zaslouží si to. Za všechno to prožívané dlouhodobé příkoří si to zatraceně zaslouží. Proč už ji to nedošlo dřív? Kdykoli chtěla utéct, nevěděla, kam jít, aby ji Hugo nenašel. Nikdy ji však nenapadlo požádat někoho o pomoc. Přitom to bylo tak jednoduché. Najednou měla jasný cíl. Pochopila, že je schopna přežít. Jakmile se jí podaří utéct, Karolínin přítel ji ochrání. Začínala tomu věřit. Její odhodlání vzrůstalo. Ještě jednou se vrátí domů. Věděla, že si může vzít jen to nejnutenější, co se vejde do větší kabelky, aby Hugo nepojal podezření, že mu utíká. Byla jeho slípka snášející zlatá vejce a rozhodně by ji nenechal jen tak svobodně odejít.

„Tak dobrá. Jdu do toho,“ souhlasila nakonec. Oběma jejím kamarádkám spadl kámen ze srdce.